

Никодин чернодрилски

Во метежот

на чувствата

Збеснаа мислите како некоја штотуку породена суводолица која раѓаше камени копилиња,и тие копилиња со жед и сила невидена газеа и рушеа се пред себеси,збеснатоста ја надополнија јатото гаврани кои се множеа,со немост гледав и се прашував кон бескрајот,потемне ли свеста моја или небово го затворија гавраниве та што вака мраков е густ,во тој привиден мрак ја гледав како паѓа рѓата од поразот ,токму под таа рѓа се раѓаше празнотијата,од мака бела павлака на очите ми падна,сакам да пишувам низ немост која се процедуваше од стегнатото грло во кое спици од мраз се нафатиле,викав ,но сила немав,занемев од бесилноста моја..сакам да пишувам,сакам да пишувам низ онемениот крик кон јатото гаврани гледав надеваќи се дека така барем ќе се разотидат,попусто,попусто,гракањето веќе премина во некој рик кој ја мрзнеше крвта во телото,сега бесилен со крик на онеменост и смрта ја молев да ме ослободи од маките,ех тој премин невидлив ми ти бил зафатен,отворен на некое друго место,во некое друго време лакомо и жедно голтал машка снага,чудниот трепер само ми кажа,ништо не и значиш на смрта во овој миг за да биде со тебе.

Содржина

- 1.Безимена Димензија
- 2.Килибарно Небо
3. Ќе Пробам,Зошто Морам
- 4.Нарцис
- 5.Без Умор
- 6.Бедуин
7. Се простувам засекогаш
- 8.Ванила и Рузмарин
- 9.Вечерва
- 10.Мистична Слобода
- 11.Воскресната Светлина
- 12.Гласник Небесен
- 13.Желба
- 14.Заљубен Пропок
- 15.Јас и Ангелот
- 16.Јас ја закопав мојата гордост
- 17.Куп на заблуди
- 18.Ликот на болката
- 19.Можеби е само Богохулење
- 20.можеби
- 21.монолог е ова
- 22.На крај на светот
- 23.островот на среќата
- 24.Патеки Белосветски
- 25.Песочен Часовник
- 26.Пијано Чувство
- 27.Постоење
- 28.Кратка Вест
- 29.Проколните со Заборав
- 30.Сега
- 31.Сонувам Буден
- 32.Сребрен Сон
- 33.Тажна Есен
- 34.Ходник на Времето
- 35.Улица Празна
- 36.Шепотот на Надежта Замре
- 37.Шепотам со Самотијата

38.Црно Бел Свет

39.Тивка Утеха

40.Стара Хартија.

Мислите се само наредени онака како што се
родија...родени во целиот тој метеж на чувата...без
некој посебен повод...или пак со посвета....

Безимена Димензија

Навистина е глупаво да се поделиме вака
 Го кажувам само тоа
 Што знам дека го очекуваш да го кажам
 Погледни во дневникот на мојата душа
 Мислам случајно го заборавив во некој агол во дневната соба
 Прочитаја последната страница
 -среќен сум единствено
 Кога ќе заборавам дека постојам-
 Премногу е театрално зарем не
 Го насликав само последниот ден
 Безнадежна боја е нанесена на него
 Твојот таинствен
 Недоречен збор сеуште виси
 Знаам
 Разговараа два различни духови
 Не се прегрнаа повеќе две сенки

Навистина е глупаво да се поделиме вака
 Мораме да бидеме слободни
 Немаме друг избор
 Којзнае
 Можеби вака ќе дознаеме
 Колку си недостасуваме еден на друг
 Мислам дека сеуште незнаеш што е тага
 Не ме гледаш
 Тука сум живо осамен во безимена димензија.

Килибарно Небо

Бев скаменет модел во човечката бескорисност
Немоќен гнев во црн облак
Во изворот на неискреноста

Сега ми треба нова тајна
Нови скитања
Стретнав неуспешна гејша, непривлечна
Ја одминав, ужасна збрка на чувства беше.

Вешто го кријам моето осамено срце
Нема здравица кажувам
Под бледото килибарно небо
Позирајќи пред вистината и шупливата слобода

За прв пат во животот
Водев љубов со расплакана жена
Несреќно женско суштество
Бараше да ја нарекувам курва

Невино-порочна-полу-нежна
Неможев да и го видам лицето
Не се улови на моето осамено срце
Зборувааше, подобро е да си сам во светот

Светот е стаклен кафез
Ти си заробена чучурлига
Бегаш по реалните рабови на иднината
Ефтино ги прелеваш деновите еден во друг

Додека некаде на некое место
Нервозни сенки непријатна тишина растегнуваат
Неизговорени зборови, неискжани обвиненија уште чуваат
Крај мостот што го срушија само простум стојат
Во нивниот бескраен страв
Сега е крај
Се заљубив во сликата од стварноста.

Ќе Пробам,Зошто Морам

Ќе пробам празнината со нова надеж да ја исполнам
Можеби слична на претходната
Со различен лик
И карактер

Ако е подобра во блесокот свој
Ќе ви раскажам за четириесет дена
Доволни се тие денови
Да знам како ќе чука моето срце

Пробав да живеам со спомените
Ме фрлија далеку во почеток тој
Пробав и повторно пробав и повторно пробав
Да воскреснам но сега знам дека не сум чудотворец

Некои зборуваа во сласта своја
Судбина била,утеха го нарекуваа тоа
Знам дека не е така,и сега и утре
Немоќта моја ме тера да пробам

Несакам повеќе да се сеќавам
Болка е тоа,подобро е да живеам во илузија една
Несакам да се сеќавам повеќе
Сеќавањата нема да сменат ништо

Кога ќе бидам осамен,тажен,или мелахоничен
Ќе те побарам исто како и сега
Да те се сакам бескрајно во моето царство
Знам и сега неверуваш исто како и порано

Нарцис

Постојано придружуван од мојата досада
Чудно,се оплодуваше трипати на ден
Самато од себеси,проклетница
Ме научи на поинаква свест
Ги гледам птиците и дрвјата
Земјата и камењата
Реката и врбите
Памнотежата беше насекаде
Не гаеа бледа надеж дека ќе бидат помилувани
Ни пак дека се во прогонство
Досада ја роди осаменоста
Секој ден беше нова осамност
Го отфрлив своето сопствено време
Безвремоноста ја раѓаше поезијата
Поезијата го роди Нарцис
Нарцис кој реалноста ја цедеше со зборови
Во редовите се огледуваше
Сам на себе пофалби си даваше
Пред огледалото ловорики ставаше
Се до новиот ден
Кога вистината се му уриваше
И повторно го градеше
Сам во часови
Сам среде пеколот
Во самотија без рамнотежа

Без умор

Ти го мразиш животот
Јас се мразам себеси
Не ти создадов иднина
Го изгубив облогот со љубовта
Пробувам да ја креирам смрта
Припаѓам во ништожноста
Тоа е сега мојата мрачна победа
Достоен сум за презир
Затворен во метежот на чувата
Исмејуван од некогашните амбиции
Апсолутната самотија ја поделија
На светлина и темнина
Отворање бесцелно очи
Затварање бесцелно очи
Без умор некој.

Бедуин

Јас немам дом
 Пустината била мојата мајка
 Незнаев
 Бедуин,скитник по дини сум бил
 Коренот ме вика
 На сонот со песната на карванот ми кажа
 Мирисот на испотени тела
 Со преморени камили ми го донесе
 Разголени танчерки во шатори видов
 Трепераа со душата
 Во ритамот на музиката играа
 Со погледот мамеа
 Во тишината на ноќта се сокриаа.

Чекам
 Чекорите да тргнат по песокот
 Насмевката ја припремам
 Збогум да ти кажам
 Да не веруваш повеќе
 Нема да постојам
 Тука во времето ќе бидам траг избришан.

На ветерот ќе му оставам песна ненапишана
 На полноќ шепотена
 Со месечев сјај попрскана
 Таму
 Ќе засакам друга
 Можеби принцеза
 Илјада и еден бакнеж ќе и подарам
 Илјада и еден поглед ќе и пратам
 Илјада и еден сон ќе отсонувам.

Се простувам засекогаш

На сите им раскажуваш дека во мојата душа
 Темните дамари се котеле како копилиња
 Но ти
 Моја Снежна кралице
 И никогаш не проба
 Во таа темнина да ја внесеш твојата светлина

Со твојата грациозност и лажна насмевка
 Обилно не штедеќи го расејуваше студенилото
 Сега со сеќавање сум
 Кога мислев дека грчот на твоето лице е болен
 Знам дека било само една твоја вешта маска

Понекогаш и на Бог му се лутам
 И на самиот себеси
 Со прашање без одговор
 Дали љубовта твоја беше
 Казна
 Или проклетство

Сега со сеќавање сум повторно
 Усните наместо кармин, пелин ли ги премачкуваше
 Отровот твој сеуште шета низ вените
 Како коњаник од Апокалипсата
 Победоносно на копјето моите мртво клетки ги реди.

Сега без сеќавање сум
 Живеам само со мртвите спомени
 Те нема тебе
 Но ја имам преградката на смрта
 Да те имам повторно тебе
 Агонијата би ме заскала
 Нејзин најголем миленик ќе и бидам

Сега се што сакам да кажам за тебе
 Ќе го премолчам
 Утре ќе биде само некажан збор

Немам време повторно да бидам дете
Повторно некоја да сакам
Само ќе посакам покрај мојата глава
Ружа црвена да ми ставам
Само ќе посакам во моите вкочанети раце
Бело марамче да стои
Така ќе знаеш дека победник си ти.

Ова се последни зборови што течат од перото
Ова е последната песна
Ова е последен лист со хартија што ја трошам

Под каменот ладен непотребно е пишување
Останува само мртво сеќавање

Ванила и Рузмарин

На твојата перница
сите соништа имаат арома на Ванила.

Со мракот аромата на Рузмарин ја носам
На твојот цвет да ја растурам.

Никогаш не те преболев
Секогаш во тајните желби те носев.

Изморените стари пеперутки се разбудија
И тие Феникс во генот го носеле.

Некоја песна заносна ни пеат
Со трепер исполнета, од бекрајот донесена

Отворетого прозорот на животот
Видетеги новите слики што ги криевте долго.

Со нови блескави рамки се
На насмевки закачени .

Нечекајте ветришата да дувнат
Однекаде реките со солзи да потечат.

Вечерва

Вечерва мастилото нема да го бранувам
Вечерва перото ќе го оставам да мирува
Вечерва хартијата нека биде тажна.

Вечерва со моето срце ќе ти раскажуваме
Веќерва со душата ќе ти пееме
Вечерва со насмевката ќе те мириме

Вечерва
Вечерва само за тебе
Вечерва само за мене дланките ќе ги допираме.

Вечерва минутите че ги развлечеме во недоглед
Вечерва часовите нема да ги броиме
Вечерва времето нема никакво значење

Вечерва искрата ќе ја запалиме
Вечерва само за љубовта ќе живееме
Вечерва без умор зората ќе ја дочекаме.

Вистинска Слобода

Длабоко во тебе
Оставив трага длабока
Некој ќе ти речи
Јас сум шарлатан
Или вешт оратор
Добар манипулатор
На моменти измамник

Јас
Само залепив едно мое парче
Душа е тоа
На тебе
Можеби утре ќе заминам
Или задутре
Или месец дена

Коцкар станав
Се на коцка ќе ставам
Сите спомени
Сите години
За само час авантура
За само ден возбуда
За само недела слобода
Вистинска,непоречена од никого.

Воскресната Светлост

Повторно го гасам светлот
Го пуштам утрото да шета по нашите тела
Слики прозрачни црта во облик на всрца вжарени.

Низ насмевката воскреснаа твоите заносни облици
Према правилата на месечината
Со страсен оган исполнети.

На градите, мирот твој ми го оставаш
На рамото надежта за пладнето ми ја залепи
Со сјајот од очите ми раскажуваш.

Бев ранет, бев изгубен, во мракот ме препозна
Паѓав како вековите минати
Мислев дека стана мојот вечен заборав.

Парчиња празно небо гризев
Улиците како птица прогонета ги надлетував
И, посакував потајно да се појавиш.

Коренот на животот го разбуди
Со бескрајна прегратка ме прегрна
Голготата секојдневна ја прекина.

Гласник Небесен

Се одреков од сите спомени
Како лист треперам, без ден тага во себе
Сега знам што е болка, што е разделба
Понеси ги сите солзи, со сребрена нишка врзиги
Подалеку од моето срце
Подалеку од твоето срце
Во некоја скриена заборавена вселана закачиги
Нека таму блескаат како ѕвезди неродени
Молкот ја раскинуваше далечината недостижна
Сега душата е мирна
Бев осамен, напати тажен патник
Кој деноноќно го изговараше твоето име
Не се плашев кога крварев заедно со тишината
Мојата судбина сега е напишана
Ги заривам прстите во времето
Небесниот круг се затвара, уште само еднаш ќе го побарам одразот твој
Во едно постоење престанувам да опстојувам
Од исколот патував, благословот ти го оставив, со празнотија ме награди
Сега треперам, еден час е многу за гласникот небесен.

Желба

Го слушам плачот на твоите ноќи
И како Икар горам пред солзите твои
Во темнината што некои ја викаат ноќ
Клетвите ги фрлам
Така судбината ја проколнувам
Знам во мракот густ нема да ги слушне
По патека една одам
Светлина има некоја
Незнаеш ти,и подобро да незнаеш

Под осамено дрво ја закопав желбата
Ако ја сотавев на ветриштата
Ќе си играа со неа,побеснети се тие
Громови ќе ја параа
Ја закопав да молчи
Да трае
Да тлее во мемлоста

Ако еден ден
Еден само ден
Го видам сонцето
Го видиш сонцето
Ќе знам
Ќе знаеш
Тоа е денот на желбата.

Заљубен Пророк

Вечерва

Вечерва сакам да бидам само заљубен пророк

И претсказание едно ќе кажам

Го видов во еден временски ходник

Прорекнувам

Верувајми навистина прорекнувам

Утре

Ќе те сакам повеќе од денес

Прорекнувам

Верувајми навистина прорекнувам

Утре

Ќе го изговорам твоето име двеста пати

Прорекнувам

Верувајми навистина прорекнувам

Утре

Со росата ќе го замијам твојот лик во моите сеќавања

Вечерва

Навистина сум заљубен пророк

Од небото тајните ги крадам

Нека ме казни со триста громови

Но и утречер повторно ќе прорекнувам со занес еден

Јас и Ангелот

Дојди
Дојди мила
Дојди повторно до мене
Додека клечам со раскрварени колена
Пред олтарот на твоето срце

Дојди
Исто како ангелот мој заштитник
Вдахними од здивот твој жежок
Душава повторно стоплија
Животот вратиго
Крвотокот забрзајго

Дојдо
Јас и Ангелот плачеме
На карпава ладна
Покрај брановите студени
Некоја бура се спрема
Силна и немислосрдна

Јас ја закопав мојата гордост

Јас ја закопав мојата гордост
 Беше совршено тло за совршена болка
 Но и заплеткано и безобразно зло
 Моралот го плукаше
 Воздухот го трујаше
 Неставив паметник да има
 Шеснаесет метри ладниот одар го направив
 Под три пласта на земја е сега
 Два пласта од мрамор
 И еден слој на некоја лигава маса
 Ја слушам понекогаш
 Вришти и клетви ми фрла
 со црнила исполнети
 некој ми рече оставија таму
 таму црвите се гладни секогаш
 ретко кој фрла толку убаво чувство
 наречетого ова судбина
 сега без гордост неznam дали личам на човек
 кажетеми зошто јас стрпливо
 ќе чекам деноноќно
 ќе сонувам со отворени очи
 ќе верувам искрено
 ќе шепотам секоја полноќ кон небото
 ќе пишувам некаде пред зорите
 ќе плачам за тие што несакаат да заплачат
 ќе умирам во мракот под теретот на спомените
 ќе воскреснувам наутро со надешта штотуку родена
 ќе викам силно
 тргнетесе облаци моите чекори да тргнат
 со пола срце сум
 со другата половина сенките си играат
 тоа е и мојата крв.
 Лик лажен пред нив ставија
 Гордо во хор кон нив викаат
 Ова е светецот со лажен ореол што ќе ве сака
 Јас ја закопав мојата гордост
 Беше совршено тло за совршена болка
 Но и заплеткано и безобразно зло

Куп на Заблуди

Минатото
Збир на куп заблуди
Со прашања безброј
Без никаков одговор
Мисли збркани
Во куп еден чуден собрани

Можеби ова е последна шанса
Последна можност
Да побегнам од се
Нестварната сенка да ја отфрлам
Понорот да го затворам
Раната така да ја излечам

Се изгасни последната искра
И да застамам пред твојата врата
На твоето срце
Повторно ќе бидам странец
Како пред една
Како пред десет
Како пред дваесет години

Нема да разбереш и да те прегрнам
Така само болката ќе ја воскреснам
Нема да затрепериш и бакнеж да ти подарам
Повторно студенилот од усните ќе ми го залепиш

Минатото
Сега знам е куп на заблуди
Мои.

Лик на Болката

Зарем не посакавте
Утрово ликот на мојата болка да го видите
Со лузни триста
Длабоки како коритата тривековни
Избраздени од водите истечени.

Вие
Душегрижници лажни
Моралисти со маски чудни
И таканаречени Богољупци
Кои во молитви лажни се криете.

Незборувам
Ни пак крик пуштам
Само небото за мене зборува
Со облаците темни
Тоа е дел од ликот мој
За бојата прашајте ја земјата
Која нијанса ќе ви ја покаже
Ако ви рече иловица
Значи пепел сум ситен
Ако ви рече црвеница
Значи живот ќе блика уште во мене

Причекајте
Попладне грмотевиците ќе пеат
Песна тешка од душата моја
Не ја слушајте
Можеби небото на пола ќе се подели.

Можеби е само Богохулење

Изгубен помеѓу илузиите
 Милион пати мислам се родив
 Ја преживеав вистината
 Се заситив со добро и со зло
 Потоа станав странец
 Непријател на вистината

Пола желба,пола љубов
 Без морал со многу омраза
 И говедар и цар
 Со блудници,психопати,крадачи одвратни
 Без вера,бес сништа се хранев
 Милоста ја трошев бесцелно
 Така и јас и сите узнавме
 Клетвата е фрлена

Заробен во канџите на чувата
 Со свесни халуцинации
 Со иднина во туѓи раце
 Хранител на умствени прекршоци
 Го силувам сопственото незнаење
 Не ја гледам бледата разлика
 Меѓу смрта и животот.

Верувам ли
 Или само Богохулам
 Со посмев се прашувам

Можеби

Во моите очи
Си искра сокриена длабоко во зеницата
Во моето срце
Си тајна голема заклучена
Во мојата душа
Си рана никогаш незатворена
Во моето утро
Си желба неостварлива
Во моето пладне
Си илузија лажлива
Во мојот самрак
Си само мисла потрошена

Во мојот живот
Си љубов изгубена
Кажими како и понатаму да те сакам
Кога веќе морам да те мразам
Можеби
Така подобро ќе те заборавам.

Монолог е ова

Со небото празни разговори водам
Тајните мои таму ги оставам
На некој млад облак ги врежувам
Без тежина во себе
Без дожд исполнет.

Монолог е ова
Небото е трпеливо и само слуша

Простими љубов моја
Те сакам повеќе од смртник

Вечноста е гладна за твојот шепот
Дојдов да го оставам
Го паметам уште од ноќите со сладок немир
Вечноста е желна за твојот лик
Го паметам кога насмевка имаше на него
Дојдов да го оставам

Со мирис на светови круг еден правам
На четири страни четири несонувани сништа ставам
Четири солзи од твојот прозор украдов
Четири надежи од мојот сид симнав

Простими љубов моја
Те сакам повеќе од смртник

На крај на светот

Далеку

Каде твоите патишта не одат

Далеку

Каде моите којзнае дали надежи се

Чекаат да отидам и кажам

Е ова е мојот нов куќен праг

На крај на светот

Мало приморско место

Со мрамор бел поплочено

По некој крив тесен сокак

Кој не води никаде

И скитници опијанети од вино

Таму

Љубовта наша ќе ја кријам

Бакнежите

Во дождот ќе ги барам

Понекогаш

Со криљата на стара песна ќе летам

Во раскрвавените утра

Крај полусонот на перницата

Со скаменети раце

Сликата бледа ќе ја допирам

Илузијата на постоење така бајка ќе биде.

Остров на Среќата

Ти си сега на моето свездено небо
Постоиш како вистина
Со месечев сјај во очите сини.

Не се плаши од тагата
Ги познавам нејзините глобочини
И понори со смрад полни.

Те водам на островот на среќата
ти зборував уште во детството
не веруваше,сега од скокот се смееш слатко.

Доприме повторно со само една мисла твоја
Огледај се во моето езеро од чувства
И,како мирисен цвет повторно расцветај.

Времето е само река несмирена
Со миговите ќе го мириме
Со нашите воздишки ќе пловиме

За прошка една сега молам
Простими
Што повторно во твојот живот влегов
Простим
Што зборовите неизговорени сега ги кажувам
Простими
Што повторно сонувам,и за љубовта зборувам.

Патеки Белосветски

Пред твојот сон дојдов
Да се поклонам,моја свездо водилке
Го премолчив јавето
Тоа знае премногу за тебе
Премногу гордост има во него
Пред твојот сон да се исповедам
Ме знае добро,знам прошката ќе ми ја даде
Простими и ти
Еден дел ќе земам со себе
Повторно ќе го претворам во птица копнежлива
Со жар срце
И очи кои во далечините гледаат
Премногу гадости има
Во моето јаве
И многу патетични зборови
Повторно
Простими што со криљата ќе летнам
Во реалноста како ветар нескротен
Ќе грабам од утрово во светлината
Заборавот ќе ме гони сурово
Јас ќе бидам само гонет скитник
По патеки белосветски

Песочен Часовник

Во погледот твој знам се раѓа секое мое ново утро
Во треперот од твоето грло знам се раѓа секоја моја насмевка
Во срцето твое знам има една тајна врата која треба да ја отворам

Во пламенот на неострварените желби прегорувам
Галопот на страсти го слушам како оди по твоето тело
Со незаборавот се пресликувам себеси во тебе.

По патеката на судбината одам, со стапалата траги длабоки оставам
Се венчавам со времето и часовникот песочен во рака го носам
Се поклонувам пред најголемата вистина од сите вистини.

Твоето постоење

Пијано Чувство

Зарем умирам во твоето срце
 Или виното ми го даде тоа чувство
 Можеби само љубоморниот фиук е тоа
 Или тежината на облаците се симнала

И вчера го славав Бахус
 Пламено пеевме за тебе
 Не сум веќе Орфеј
 Го знаеш од завчера
 Ти си мојата Евридика
 Те пронајдов длабоко во срцето
 Во светот со две сонца
 Сега кога шетам по Елисејските полиња
 Знам тоа е твоето тело

Кога ќе бидам понекогаш сам со себе
 Фенерот на Диген го земам
 Не човекот нема да го барам
 Твоите несонувани сништа ќе ги барам
 Да ги чувам од злото околу тебе
 Има зли кои крадат и сништа

Небеше запишано во сјај да се капиме
 Беше врежано во илузија да танцуваме
 Ветришта да ни свират заносно
 На облаци подиум да имаме
 Зарем умирам навистина во твоето срце
 Додека седам на земјава
 Или виното ми го даде тоа чувство.

Постоење

Прошетај повторно по моите соништа
Со твојата рака што немир сал прави
Остави трага сребрена

И никогаш,веќе нема да заспијам
Со сјајот од твоите очи буден ќе шепотам
Верувај,се допреа патеките по кои скитавме

Не си веќе скриена желба во некоја вијуга
На која само тајно пораки и поставав
На некој пожолтен лист хартија.

Мракот веќе светлост станува
На булеварот фенери блескави светат
Ројот на пеперутки се повеќе ги има

На судбината се предаваме
На морето,на брановите,на ветриштата
Не си веќе песна,постоиш како месечината блескава.

Кратка Вест

Во близина на небото ги оставам мислите
Сакај ме уште вечерва
За кратко ќе прошетам по бескрајот
Посакав млечно бели допири да ме милуваат

Владееш над мојот крвоток со твојата суптилност
И ретките капки на живот, храна на тајна радост
Во смислава не го барам твојот нов почеток
Ни пак моето заминување.

Потребна ти е само една вест
Кратка вест
Ќе престанеш да бидеш сенка на мојата душа
Ќе нема повеќе вчера или завчера.

Сега веќе знам
Бев смел трагач на погрешна патека
Бев залуден гонител на погрешно срце
Бев весел галеб на погрешно езеро

Го пронајдов процепот во времето
Врисокот на ветерот кажува дека е време
Иако мојата љубов не ти треба
Утре рано во зорите стави маска со голема насмевка.

Проклониме со заборав.

Ќе те наречам недостижен копнеш
А ти,проколниме со заборав.

Како војник кој смрта ја чека
Те чекам за глас,за лик,за миг.

Ако бараш Љубов,во лагата не ја барај
Ако бараш Љубовник,во сивилото не оди.

Завивам среде летово
И гребам по сидовите на срцето.

Знам,сенка потрошена сум на наметката твоја
Знам,залез празен сум во поладнето твое.

Барем сликата моја што на небото виси видија
Човек,исто како и другите бев,не ме види никогаш.

Постоењето,дишењето,смеењето и плачот не ги слушаше
Од врева туѓа глува стана.

Јас повторно
И повторно

Ќе те наречам недостижен копнеш
А ти,проколниме со заборав.

Сега

Сега

Кога свертот во мене го скротив

Сега

Кога бурите престанаа да дивеат

Сега

Кога знам колку е киселкаст вкусот на јаболкото

Сега

Само те гледам во бескрајниот ходник на сеќавања.

Сега само како желба

Сакам на секоја приказна да си крај

Сега само како желба

Сакам за секоја лага да си вистина

Сега само како желба

Сакам да сум заморена мисла на твојата дланка

Сега како сурова стварност

Знам сум неповратен сон,изгубен во маглите на утрата.

Сега

Само од карпата на заборавот низ тивок рев викам

Мрачна шумо со дрвја црни,каде ли е крајот на твојот мрак.

Каде со кој црн камен тагава да ја сомелам

Каде под црн камен тагава да закопам.

Сега

Само во пустината на празните мигови шетам

Сега

Се што имам лажно е.

Сонувам буден

Те сонував уште од дете
Беше мојата добра вила
Со златен фустан што самовилите ти го плетеле
Златна коса која месечината ти ја подарила
Насмевка која морето ти ја залепило
Тело што вајар заљубен го вајал
Лик што љубовта ти го створила

Те сонував уште од дете
Миг мисловен тогаш беше
Те сонував уште од дете
Сега кога си моја стварност
Сега
Кажими колку бакнежи ти се потребни
Да те одржам во живот
Колку воздишки се потребни
Да те зачувам во стварноста
Колку соништа треба да изгубам
Да бдеам нат твојот сон.

Те сонував уште од дете
Сега сонувам буден

Среберен Сон

Во одразот на среберениот сон, те гледам како свезда
 Потпрена на бескрајниот облак со разиграна насмевка
 Додека јас се молам клекнат на колена
 Смилуј се ветре, мојата вечност е премала да исчезне.

Со капка живот, соединета во мистеријата, црташ спокој
 Заробена во судбината, стануваш слуга на хармонијата
 Додека јас се прогласив за Ангел, Демон тогаш ме прегрна
 Над бездна летам, изворот на искрата и надежта е таму.

Се нарече тишина во минатото и сегашноста, со криља на икар
 Место солзи дождот насекаде го тераш да зборува, никогаш и никаде
 Додека јас, со песните, тие проклети предвесници на стравот пред Амор ги
 фрлам
 Можеби од тоа и месечината е пијана, илузија нова во кула од песок
 свети.

Една песна. без ноти, без зборови, мелодија нема, љубов пееше во
 пурпурноста
 Во огледалото од сеќавања вила горска се залепи со коса лелеава
 Додека јас, станав солза непроголтана, среќа распрсната, бисер во школка
 затворен
 Сега можам да заминам, со грст болка, по невидливи стапалки, и сенки во
 магли.

Тажна есен

Зошто ме следиш прозирна сенко
Со таен поглед ме бараш
Се криеш вешто позади сопствениот мрак
Ја признав вината
Во тага се капев
Се осудував на вечна смрт
Низ агонија болна
Клетвите твои со дланките ги сопирав
Пороците во дождот ги криеше

Сега немам вина
Без вина бев осуден
Никогаш не си играл со вистината
Ни пак зборовите ги терав
Робови покорни да ми бидат

Месечината трагите ги брише
Остануваат само бледи црти
Ти, не би разбрала
Бев осаменик кој скиташе
Сега кога на плоштадот светол стојам
Кога со ширум отворени очи гледам
Сега кога сум светлост

Ги слушам твоите чекори како ехо
Ги гледам твоите скриени солзи
Ги гледам твоите осамени мигови
Сега
Само ќе го завртам грбот
Ќе ти го оставам чекање
На твојата прва тажна есен.

.

Ходник на времето

Пијан
Малку од виното
Малку од вкусот на твоите бакнежи
Во ходникот на времето стојам
Со твојата насмевка
Ти ја украдов синоќа

Тука е полноќ
Ти си сеќавање
Јас сум
Само дел од твојот сребрен сон
И твоја
Трепелива надеж
Напишана на хартија пожолтена

Ќе прошетам со мислите
Некаде каде што спиеш
Со сјајот од очиве да те погалам
Во косата прстите да ги оставам
Желбата така да ја родам
За повторно
Повторно
Пијан да одам

Улица празна

Зборувај
 Но усните не ги отварај
 Те слушам и тука
 На аголот од твојата улица
 Нервозно погледнуваш на часовникот
 И за тебе споро врви времето
 По малку гледаш во огледалото
 Секавања се налепиле
 Мртви пеперутки се тоа

Сега сум во невидлив свет
 Како сенка напати стојам
 Со молк кон прозорецот твој гледам
 Низ старите тули болната воздишка лета
 Незнам
 Дали повторно љубовта на прагот да ја оставам
 Премногу црнила има оставено на него

Свекотот на ланците зарѓани ме одвараќа
 И рикот на демонот сокриен
 Малку е папсан
 Но реата од устата негова сеуште се шири.

Со секавање едно
 И цигара недогорена сеуште стојам
 На аголот од улицата твоја
 Под закрила на мракот густ.

Неоти ќе воскреснам со ова некое сегашно живо чувство во нечие срце, туку
 ете низ вените профучија оние мигови кога низ дланките течеа
 воздишките, кога на дланките капеа неки солжи жешки исполнети со
 страст, кога

Шепотот на надежда замре.

Тишината,ја оставам на ситниот песок
И со немошта тргнувам
Кон белите непрегледни води
Окото на небото е веќе отворено
Гледа како раните ги цедам

Зборувам
За последен пат пред полната месечина
Двапати умрев во нејзините очи
Првиот
Кога лажниот завет го даде
Со метанија до земја
И така црн споменик направи
Беше невидлив ,со лажни воздишки го криеше
Без лузни и грижа налепен
Подоцна
Кога дождовите закаснија во летото
Умрев по вторпат
Семожната темница ми ја подари
И со насмевка го чека мојот залез

Го мени леглото
Во камена школка ги сокри своите тајни
Ставаќи ја скаменетата тага во детскиот поглед
Со момински втор кикот ме нарекува заборав
Низ врелите зеници ги вика далечните виори

Богомилка чедна е,со лик на невина светица
Суво го плачи минатото
Не цеди молитва од себе за заборавеноста
И лепи на себе бели надежи
Ги распрснува како утеша детска

Гласникот на смрта
Со невидливите тапани чука низ дамарите
Крвта ќе ја шумоли химната на изминатоста

Земјата го пие веќе бесценетиот рубин
И тогаш
Бесрамноста не ќе се покори

Презреаните облаци се распукаа
Горчливиот бес во невидлив свет отиде
Брановите на заборавот и волкот самотник го препокријаа
Од ладните усни шепотот на надежда замре

Шепотам со самотијава

Ти кажав стопати
 Не се сеќавам, можеби беше илјада пати
 ТЕ САКАМ
 Но ти
 Никогаш не поверува
 Само се смешкаше загатливо
 Со погледот одеше напред во некои твои прерии

Посакував и во тие прерии да бидам трева
 Кога ќе се одмараш, барем телото ќе го чувствував
 Посакував и во тие прерии да бидам дрво со крошна голема
 Кога ќе се одмараш, барем сјајот во очите ќе го видеа
 Посакував и во тие прерии да бидам ладен поток
 Барем така усните ќе ти ги допирав.

Посакував вечноста за нас да биде миг
 Мигот вечност
 И во таа вечност да нема никогаш самотија и болка

Но ти никогаш неслушаше како шепотам само за тебе
 И сега неслушаш како само шепотам со самотијава

Од сите лаги кои ми ги кажа
 Најслатката
 Најубавата
 Најблескава е таа која сега ме пара како нож
 ТЕ САКАМ
 Не го мразам тој збор
 Но сепак ме потсетува на тебе

Ми останаа уште неколку зборови
 Кога ќе одиш по новиот асфалт прочитајги
 Насакаде околу тебе ќе бидат

Ако некогаш повторно посакаш да си играш
 Ете со тој збор, а јас да ти верувам
 Ископај дупка до колена

Викни силно таму
Земјата ќе ми го пренесе
Незнам дали срцето смрзнато ќе затрепери
Незнам дали очите ќе се отворат
Не се надевај на чуда
Чудата за тебе не постојат

Црно бел свет

Црно бел свет
 Во близина на небото
 Глув и нем, без мирис и боја
 Со капка живот во целата присутност

Прекинати, искинати страници на ненапишан роман
 Започнат од заљубен ветар во некоја шума
 Каде бршлени диви со ликови наlepени растат
 Сега и каменот таму е без форма ниедна.

Не го преиспитувам почетокот, во исцрпена
 Превртена утроба се сокрил, без фанфари остана сега
 Скривалиште тајно со горчливи часови чека
 По некој поглед малку искрен без грам презир да дојди

Празен видик, студени дланки.....и виеш на гладен волк
 Зарем небото не ја памети својата сина боја..крикот прашува
 И преминот од свет во свет се затвори
 Бескрајниот пустош цнобелиот свет го роди.

Тивка Утеха

Ги продавам емоциите
Зборовите
Деновите
Часовите
Смеата многучасовна
Што ете така безрезевно сум ги подарувал
Што ете така бесцелно сум ги поминувал
Сум безделничел
Со ликови кои мислев пријатели се
Ако има колекционери
На лажни ликови
Или лажни маски
Нека ме побараат покрај реката
Ме теши со тишината
Којзнае можеби денес ќе бидам дарежлив
Па така лесно ќе му ги подарам
Ќе му помогнам
Ќе го научам кој лик каде да го стави на сидот

Стара Хартија

Исчезнувам полека.....го чувствувам тоа
 Ни во сништата не сум.....којзнае дали пред пет дни бев таму
 Станав човек без мирис со сенка која се влече бавно
 Минувач без име кој со погледот милува.

Се растегнаа секавањата со есенски вкус
 Легнувам покрај нив на почетокот од животот
 Во темна улица без малку пауза да направам
 Со стих напишан на дланката..таква е судбината.

Немав сила да копам по свеста,нека нека мирува
 Немам ореол на главата на светец лажен
 Само еднаш го прашав небото.....зарем триумфот
 Низ лажни насмевки ќе го криеме без вистинско постоење.

Додека пламенот на свеќата со одразот мој си игра
 Собрав само две преградки што ги оставив една полноќ
 По ветерот ги испратив преку планини седум
 Чудносе врати само за два часа....темен и малку скршен.

Не барај од мене да лажам...Бариера голема со виори во себе ме спречи
 Помош побарав..бесцелно беше....цврста како бедем
 Со гордоста заградена...со вистина недоречена...тајно преплашена
 Без молитва.....во слобода каде секоја смисла се губи.

Ова се записи на некоја стара хартија...се пробудив од сон чуден
 Ме испратија скришум погледите тажни....биди нежен со тагата наша.

Рецензија

Нема на светот човечко битие па колку и да е грубо и недофатливо,зрело само за предавство и неверство,а кое за момент не ја почувствувало топлината која ја носи Љубовта.Ликот што самите го создаваме и тоа од Љубов,од некоја внатрешна потреба која не можеме да ја објасниме.Ликот кој длабоко го врежуваме во себе со една скриена надеж дека никогаш нема да го избришиме.

Љубовта навистина не познава граници,но понекогаш знае да биде и сурова.Сурова е кога е еднонасочна и неповратна.Таквата Љубов е тешка и секогаш доведува до болки и страдања.и токму овие страдања биле основа да се роди позната изрека.

-Постои нешто потешко и од самата смрт,а тоа е да останеш жив знаеќи дека Љубовта е мртва.

Одеќи овде,од песна во песна во овој голем навистина метеж од Чувства,кој ни го дава Чернодримски,се чувствува вистински она потрага по Мир,внатрешен мир,за да едноставно не ја почувствува таа најлоша Хармонија на Празната душа,каде е се мирно,и нема бранови,ни пак проветрувања,каде е е Самотијата.Самотија каде сета Љубов се растура како свездена прашина пред нозете на празните души секој ден,за само една цинична и лажна насмевка.а се со цел да се потполни празната дупка во градите,ете токму овој голем метеж се вистински Чекор на Човекот кој ги прави кон излезот од темнината,одеќи кон светлината.

Метежот на Чувствата,или со други зборови кажано една од најтажните химни на Љубовта што била пеена .

Чудно,но искрено Чернодримски пее вадеќи го своето срце,и ставаќи го во вашите раце,само кажува..видете што има во него.

Караѓул Евгенија

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на свездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеет,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менувајќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегувајќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-

22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечице-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Караѓул Евгенија

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Во метежот на чуввата

Скопје 2015 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Во метежот на чуввата 2015 година 55 страни

ISBN-10 608-4778-50-X

ISBN-13 978-608-4778-50-9

EAN 9786084778509

